

Харабаш Педжүид

Сюлейман Хурми
(1330 хиджра)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

С името на Аллах, Всемилоствия, Премилосърдния. Слава на Аллах, Господаря на световите и мир и благослов – *сала́ту-селя́м* – за нашия пратеник Мухаммед и за всички от неговото семейство и неговите сподвижници.

Скъпи братя и сестри, за да бъде даден текст подходящ, като учебник за начинаещи, той трябва да отговаря на поне две условия. Да бъде достатъчно кратък, което да улесни заучаването и запомнянето му от учениците. И думите му да бъдат достатъчно прецизни, за да може тяхното значение да обхване всеки важен въпрос от конкретната наука, без изключение. Ако текстът е дълъг ученикът няма да бъде способен да разграничи първостепенните по важност от второстепенните неща. А ако той е кратък, но думите му не са подбрани по най-прецизния начин така, че да носят по няколко различни, но в същото време правилни значения едновременно, той няма да успее да обхване всички важни въпроси от тази наука. И след като този текст бъде заучен или за предпочитане – изцяло запаметен от ученика, задача на неговия учител е да разтълкува всички различни скрити значения, които носят неговите думи. Това е класическият метод на обучение, при всички различни ислямски науки, възприет и практикуван по най-успешния начин повече от хилядолетие.

Настоящият текст, който е превод със съвсем леки съкращения на "*Қарабаши Теджйид*" на Сюлейман Хилми, Аллах да се смили над него, издаден 1330 г. по *хиджра*, отговаря и на двете горепосочени условия. Неговото изложение е кратко и сбито, което го прави лесен за заучаване и запомняне, но в същото време е много съдържателен и полезен, защото засяга пряко или косвено всички важни въпроси, касаещи науката *теджйид*. Всичко това го прави изключително ценно помагало за всеки един, насочил усилията си в нейното изучаване.

Въпреки това трябва да наблегнем на факта, че колкото и добре да е разработен даден учебен текст, той не е достатъчен сам по себе си за пълно усвояване на правилното четене на Свещения *Қур'ан*. Това е възможно единствено, чрез едновременно изучаване на правилата описани в него и практическото им приложение в ръцете на учител, владеещ правилното четене на Книгата на Аллах. И ако този учител е неспособен да мотивира своите ученици да запомнят дадения текст или пък бъде неспособен да разясни на учениците си всички негови преки и косвени значения – учебникът става безполезен.

Затова отправяме призив към нашите братя и сестри да не се отнасят небрежно към тази благодатна наука, а да положат нужните усилия за нейното усвояване, защото тя е ключа за предпазване от грешно четене на Свещения *Қур'ан* и спечелване на пълната награда от него, както казва Пратеникът на Аллах ﷺ: "*Най-добрият от вас е онзи, който изучава Қур'ана и го преподава.*"

Завършвайки, се молим на Аллах да отреди на всички ни правилно четене на Неговата Книга, спазване на нейните повели и спечелване на нейната награда в най-високите степени на *Дженнета*. Амин!

Хасан Брахимбашев
Хасан Лошев
1431 г. *хиджра*

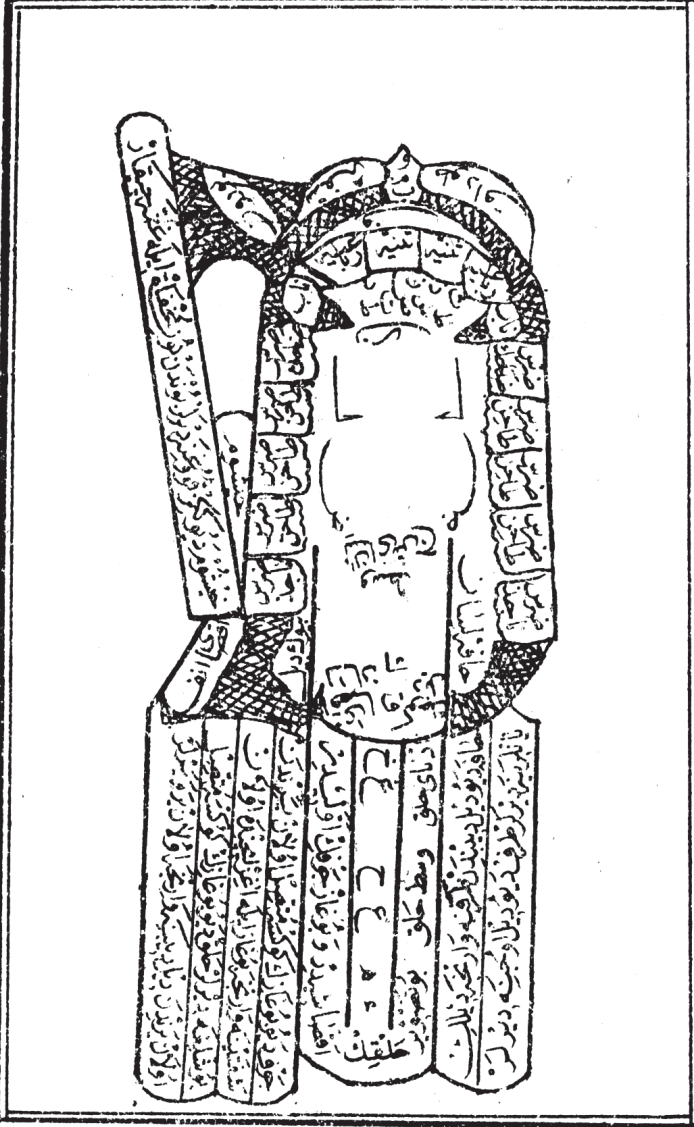
Известно е, че при повечето хора зъбите са тридесет и два. По тази причина върху дадената картина са изобразени тридесети и два зъба. Шестнадесет от тези зъби са на горната челюст и шестнадесет на долната. Най-предните зъби от горната челюст се наричат предни резци. След тях следват задните резци. След тях се намират островъръхи зъби, които се наричат кучешки. И всичките зъби, които се намират след тях се наричат кътници, а последните от тях се наричат мъдреци. А имената и подреждането на зъбите от долната челюст е същото.

معلوم اوله كه اكثر اشخاصك ديشلري اوتوز ايكي
 اولدغي اچيلان بونصويرده اوتوز ايكي ديش اوزرينه
 ترتيب اولمشدور. اما بونديشلك اون آلتيسي اوست
 چكه ده و اون آلتيسي آلت چكه ده در اوست چكه ده
 اولان ديشلك اولك ديشلرينه نيت ديزلر جمعي
 شايان كوز. بونتيه لرك اردنده واقع اولان
 ديشلره رباعيه ديزلر جمعي رباعيات كوز
 بور باعیه لرك اردنده واقع اولان سوري ديشلره
 ناب ديزلر جمعي نيات كوز. بونا بلك اردنده
 واقع مجموع ديشلره ضرس ديزلر جمعي اضراس كوز.
 بوضرسلردن نابلك اردنده واقع اولان ديشلره
 ضاحك ديزلر جمعي ضواحك كوز. بوضاحكلرك
 اردنده واقع اولان آلت ديشه طاحن ديزلر جمعي
 طواحن كوز. بو طاحنلرك اردنده واقع
 اولان ديشلره ناجذ ديزلر جمعي نواجذ كوز
 آلت چكه ده اولان ديشلك اسملري و ترتيبلري
 دخی بونيكه در فافه

معلوم اوله که هیچ
مخارج بتباخصه فیض
بری می شود مداحی و فیض
اولان بوعاز ایلک غنیمت و فیض

و بری حلقه در توفیق تصویر
و بری نیک اوزره اوج غنیمت
محقق وارد و بری لسانند
توفیق دخی تصویر لک
و نیک اوزره اوج غنیمت

وارد و بری شقه در توفیق
و بری تصویر دخی و بری اوزره
توفیق غنیمت وارد و بری
اولان غنیمت و فیض

Значение на теджӯид: Като дума с обикновен смисъл (в арабския език) *теджӯид* означава да се направи нещо красиво и хубаво. А като дума със специален смисъл (при четците на *Кур'ан*) *теджӯид* означава да се даде на всяка буква дължимото "*хакк*" и полагаемото "*мустехакк*" и да се положи върху нейната основа "*асл*". *Хакк* на буквата (който сме длъжни да дадем винаги) са нейните постоянни свойства. *Мустехакк* на буквата (който се полага да дадем понякога) са нейните

4 непостоянни свойства. А *асл* на буквата (основата, върху която трябва да я положим) е нейното място на изговаряне "*мехрадж*". Разбери това!

Известно е, че *мехаридж ел-хуруф* (местата на изговаряне на буквите) са седемнадесет.

Първото място е кухината на гърлото и устата. От там излизат буквите за удължаване.

Второ място: От дъното на гърлото там, където се свързва с гърдите се изговарят: първо *ء* (*хамза*), после *هـ* .

Трето място: От средата на гърлото се изговарят: първо *ع* , после *غ* .

Четвърто място: От най-горната част на гърлото, близо до устната кухина се изговарят: първо *ف* , после *ق* .

С името на Алла̄х, Всемилоствия, Премилосърдния

След като отправим възхвала и благодарност към Всевишния Алла̄х и мир и благослов – *сәляту-сәлям* – на Неговия Пратеник, семейството му и неговите сподвижници,

Известно е, че *харф медд* (буквите за удължаване) са три: *اوي* . Кога *و* става буква за удължаване? Когато *و* е *сәкине* и предишната буква е с *дамма*, *و* става буква за удължаване. Кога *ي* става буква за удължаване? Когато *ي* е *сәкине* и предишната буква е с *кесра*, *ي* става буква за удължаване. А буквата *ا* винаги е *сәкине* и е след *фетха*, затова винаги е буква за удължаване, като *أوتينا* .

И още *себеб медд* (причините за удължаване) са две – *хамза* и *сукун*. *Хамза* е *елиф* с *харака* (огласовка), а *сукун* е буква без *харака*.

Раздел медд *таби'и*

*Медд *таби'и** става, когато след *харф медд* не следва *себеб медд*.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

اللَّهُ تَعَالَى يَهْ خَمْدُ وَثَنَادَنْ وَرَسُولُهُ وَدَخِيَ إِلَيْهِ
وَاصْحَابُ بَنِي صَلَاةٌ وَسَلَامٌ مَدْنَصُكْرَهُ مَعْلُومٌ أُولَئِكَ حَرْفٌ
مَدَّ أَوْجَدُزْ ۞ وَأَوِيَا أَلْفٌ ۞ أَمَا وَأَوْنَهُ زَمَانٌ حَرْفٌ مَدَّ أُولُورُ
وَأَوَسَاكِنْ أُولُسَهُ مَا قَبْلِي مَضْمُومٌ أُولُسَهُ أُولُورُ زَمَانٌ حَرْفٌ مَدَّ
أُولُورُ ۞ أَمَا يَا نَهُ زَمَانٌ حَرْفٌ مَدَّ أُولُورُ ۞ يَا سَاكِنْ أُولُسَهُ مَا
قَبْلِي مَكْسُورٌ أُولُسَهُ أُولُورُ زَمَانٌ حَرْفٌ مَدَّ أُولُورُ ۞ أَمَا أَلْفٌ أَلَيْسَهُ
رَأَيْتُمْ سَاكِنْ أُولُورُ مَا قَبْلِي مَفْتُوحٌ أُولُغْلَهُ جَمِيعٌ زَمَانٌ
حَرْفٌ مَدَّ أُولُورُ (أَوْتِينَا) كَبِي ۞ وَدَخِيَ سَبَبٌ مَدَّ أَلَيْكِيذْ
(هَمْزٌ ۞ سَكُونٌ) أَمَا هَمْزُهُ حَرْكَةُ سِي أُولَانِ أَلْفُهُ دِيرَلُزْ ۞
أَمَا سَكُونٌ دِيمَكْ يَعْنِي حَرْكَةُ سِي أُولِيَانِ حَرْفٌ دِيمَكْ كِيدُ ۞

بَابُ مَدِّ طَبِيعِي

فَجْنُ حَرْفٍ مَدَاوِلُوبٌ سَبَبٌ مَدَاوِلَسَهُ اَوَّلُزْمَانُ

بگوید اندر درستی کوز
 ایمان و خوشی با حق است
 فطرت خدا و هوای
 طر و فتنه من و کافیه
 و مستحق آرز کل و احد
 لایحه در خندان مقصد
 صفت لازمه در مستحقان
 مسا از صفت عارضه در

لاَصِلَه دَنْ مَقْصِدِ تَحْدِثِ رَافِقِهِمْ
مَعْلُومٌ اَوَّلَهُ كِه تَحْتَ حُرُوفِ
اَوْنِ يَدِيدِ اَوَّلِ كِه تَحْتَ حُرُوفِ
بَعْنِ بُعَا زَا اِلَه اَغْنِ اِجْنِدَه
اَوْلَانِ بُشَلَقْدِرِ بُنْدَن
حُرُوفِ مَدِ جِهَارِ اِلْمَنِ تَحْتَ
بُعَا زِي دِيدِرِ كِه تَحْتَ حُرُوفِ
اَوْلَانِ يَدِيدِرِ بُنْدَن اَوَّلِ
هَنْدَه صِلَه سَهْ

[illegible]

قادر شمسند و ایما و سنن
ایمان و سنن و بیلا و حید
دشمنان و سنن و لا مخرج
و سنن و دریا و سنن
و سنن و سنن و سنن

Пето място: От дъното на езика със срещуположната му част от небцето се изговаря **ق**.

Например: **الر** от **ر** طه، أبداً، تَوَابًا и **ح** от **ح** . При това положение се удължава един **елиф**, а мярката за един **елиф** е колкото да повдигнеш един от пръстите си.

Раздел **медд муттесил**

Когато след **харф медд** следва **себеб медд хамза** и те са в една и съща дума става **медд муттесил**. Например: **إِذَا جَاءَ، أَلَيْكَ، حَيَّ، سُوءَ**. **Медд муттесил** е задължително удължаване, за което учените са единодушни. Т.е. при всички четци се удължава според съответната му степен, без да се прави **каср**. А според **кира'ета** (четенето) на **'Асим** и **риуайета** (преданието) на **Хафс** се удължава четири **елифа**.

Раздел **медд мунфесил**

Когато след **харф медд** следва **себеб медд хамза** и те са в две различни думи става **медд мунфесил**. Например: **يَا أَيُّهَا، إِنِّي أَخَافُ، تَوْبُوا إِلَى اللَّهِ**. Понякога **харф медд** може да е **дамир** و , например: **أَبْ مَالَهُ أَخْلَدَهُ، عِنْدَهُ إِلَّا يَأْذَنِي**.

Шесто място: Един пръст по-долу от мястото на **ق** се изговаря **ك**.

Седмо място: От средата на езика със срещуположната ѝ част от небцето в посочения ред се изговарят **ي** , **ش** , **ج**.

5

Осмо място: От лявата и дясна страна на езика със срещуположните ѝ кътници, след местопроизношението на **ي** се изговаря **ض**.

Девето място: От лявата и дясна страна, чак до върха на езика (след мястото на **ض**) със срещуположните му венци се изговаря **ل**.

Десето място: С върха на езика и венците на двата предни горни зъба се изговаря **ع** без **ихфа’**.

Единадесето място: Със самия връх на езика и малко към гърба му със срещуположните му венци на двата предни горни зъба се изговаря **ح**.

Дванадесето място:

В посочения ред: С върха на езика и нагоре и настрани от средата на двата предни горни зъба чак до венците: Почти при венците се изговаря **ط**. Малко по-надолу **د**. И почти при средата (на двата предни горни зъба) се изговаря **ت**.

6 Тринадесето място: В посочения ред: С ръба на върха на езика и нагоре от средата на двата предни долни зъба: Много близо до средата се изговаря **ص**. По-нагоре (близо до върховете) се изговаря **س**. И при самите върхове се изговаря **ز**. **И още:** (Надолу) от средата на предните горни зъби

до техните върхове: Много близо до средата е **ص**. (По-надолу) близо до върховете е **س**. И при самите върхове е **ز**. (Първата половина от определението посочва мястото на ръба на върха на езика при изговарянето на тези букви, а втората половина – мястото, където започва образуването на техните звуци.)

Или **دامير**, например: **مَا يُكْذِبُ بِهِ إِلَّا، مِنْ عِلْمِهِ إِلَّا بِمَا شَاءَ**. Медд мунфесил е позволено удължаване, с разногласие на учените в него. Т.е. някои четци го правят медд, а други го правят **каср**. Според **кира’ета** ‘**Асим** и **риуайета Хафс** то се удължава четири елифа.

Раздел медд лязим

Ако след **харф медд** има **себеб медд сукун лязим** става **медд лязим**. **Сукун лязим** е **сукун**, който се запазва и при **йакф** (спиране) и при **йасл** (свързване). (**Сукун лязим** може да е буква с **джезим** или буква с **шедде**.) **Медд лязим** е четири вида. (1) **Медд лязим келими мусеккал** (**медд лязим** в дума с **шедде**). Например: **تَأْمُرُونِي، الْحَاقَّةُ، وَلَا الصَّالِّينَ** (2) **Медд лязим келими мухаффеф** (**медд лязим** в дума с **джезим**). Например: **ءَالَاءُ** (3) **Медд лязим харфи мусеккал** (**медд лязим** в буква с **шедде**). Например буквата **ل** от **الْمَصِّ** и буквата **س** от **طَسَمَ** (4) **Медд лязим харфи мухаффеф** (**медд лязим** в буква с **джезим**). Например буквата **م** от **الْمَرِّ**, буквите **م** и **ح** от **الْمَصِّ**, буквата **ل** от **الْمَرِّ** и буквата **م** от **الْحَمْرِ**.

اوسنى چىكاي اولان چىقار
 بوندان تام چىقار
 اوستن اولان چىقار
 قار شىقى اولان چىقار
 بىر مەلاراز قىچىق
 قىچىق دىك غايىت اوچۇ
 ئون چىقار
 بوندان تام چىقار
 اولان چىقار
 اولان چىقار

Четиринадесето място: В посочения ред: С върха на лицевата част на езика нагоре към върховете на предните горни зъби: Почти при върха на езика се изговаря ظ. Веднага след нея (малко по-назад от върха на езика) е ذ. И веднага след нея е ث. При всички тях върхът на езика се показва навън (между зъбите).

Медд лязим е задължително удължаване, за което учените са единодушни и се удължава четири елифа.

Раздел медд 'ариџ

Когато след харф медд следва себеб медд сукун 'ариџ става медд 'ариџ. Сукун 'ариџ е сукун, който се запазва при йақф (спирание) и се губи при йасл (свързване). Например: يَوْمَ الدِّينِ, نَسْتَعِينُ, يَعْلَمُونَ. Медд 'ариџ е позволено удължаване с разногласие на учените в него. При това положение, когато думата завършва с фетха има три начина на четене: тул, теъессут и каср със сукун. Когато завършва с кесра има четири начина на четене: тул, теъессут и каср със сукун и раум. А когато завършва с дамма има седем начина на четене: тул, теъессут и каср със сукун, тул, теъессут и каср с ишмам и раум. И още раум означава изговаряне на харака със слаб, скрит глас, а ишмам – устните да се направят на дамма, след като се изговори сукун. (Единственият начин на четене при раум е каср.)

Петнадесето място: С върховете на двата предни горни зъби и вътрешната част на долната устна се изговаря ف.

Шестнадесето място: Между двете устни в посочения ред: С техните вътрешни части с по-силно притискане се изговаря ب. 7 Малко по-навън след нея, близо до върховете на устните с по-слабо притискане се изговаря م. И още по-близо до върховете на устните, като се доближат една до друга без да се затварят се изговаря و. Подреждат се в този ред: و, م, ب.

Седемнадесетото място е носната кухня. От носната кухня се изговарят скрития нун и гунна. Разбери това!

Известно е, че сифат ел-хуруф (свойствата на буквите) са два вида: лязиме (постоянни) и 'арида (непостоянни). От тук нататък следват петнадесетте всеобщо известни сифат лязиме (постоянни свойства).

Джехр. Джехр се нарича: При изговаряне на буквата в нейното място не остава пролука, като всичкия въздух или повечето се задържа, а гласът се чува ясно.

Буквите на джехр са
 ظَلُّ قَوِّ رُبُصٍ إِذْ غَزَا جُنْدٌ
 مُطِيعٌ

И още хемс. Хемс се нарича: При изговаряне на буквата остава пролука в нейното място, през която изтича въздух, а гласът не се чува силно, както при

8 джехр. Буквите на хемс са
 فَحَّهْ شَخْصٌ سَكَّتْ . Те двете са противоположни.

(Джехр и хемс проличават най-добре при харака.)

И още шидде. Шидде се нарича: При изговаряне на буквата гласът се задържа изцяло. Буквите на шидде са
 أَحَدُ قَطٍ بَكَّتْ .

И още рахаѐе. Рахаѐе се нарича: При

изговаряне на буквата гласът се пропуска изцяло. Буквите на рахаѐе са
 خُسُّ حَطِّ شُصٍّ هَزٍّ وَصَعْبٌ يَافِذٌ . (Шидде и рахаѐе проличават най-добре при сукун.)

Раздел медд лѐн

Когато след харф лѐн (мека буква) следва себеб медд сукун става медд лѐн. Какво е харф лѐн? Харф лѐн са و и ي, когато са сакине, а буквата преди тях е с фетха. При това положение харф лѐн се удължава. Например: يَوْمٌ, مِنْ خَوْفٍ, عَلَيْهِ, وَالصَّيْفِ. Медд лѐн е позволено удължаване с различия в него. Когато себеб медд е сукун лязим има два начина на четене: тул и теѐссут. Например буквата ع от свещените слова حَمْرَ عَسَقَ, كَهْيَعَصَ. А когато е сукун 'арид се удължава както медд 'арид в посочените по-рано в предишния раздел свещени думи, със съответно три, четири или седем начина на четене.

Раздел тенѐйн и нун сѐкине

Тенѐйн се наричат двойна фетха, двойна кесра или двойна дамма, а нун сакине е нун с джезим.

Раздел ихфа'

Буквите на ихфа' са петнадесет и те са първите букви от този стих:

صَفْ ذَا ثَنَا جُودَ شَخْصٍ قَدْ سَمَا كَرَمًا صَعٌ ظَالِمًا زِدْ تُقَا دُمُ
 طَالِبًا فَتْرِي.

حرفه که ایله نظر
 اولدوقده مخدرجه رالوق
 اولدوقده نفسک طلیسی ویا
 صوفی حین اولور ویا
 دوزخ شکار اولور
 دوزخ شکار اولور
 قورقور قورقور
 مطیع و یا سیر
 اولور

بَابُ مَدِّ لَیْنٍ

قَحْنُ حَرْفٍ لَیْنٍ دَنْصُكْرَه سَبَبٌ مَدَّ سَكُونٌ وَاقِعٌ اَوَّلُسَه
 مَدِّ لَیْنٍ اَوَّلُورْ اَمَّا حَرْفٍ لَیْنٍ نِه دِیْرُكِرْ وَاوْیَا سَاكِرْ
 اَوَّلُسَه مَا قَبْلُ لَیْ مَفْتُوحٌ اَوَّلُسَه اَكَا دِیْرُكِرْ مِثَالِی
 وَالصَّیْفُ عَلَیْهِ مِنْ خَوْفٍ وَلَا تَوْمُرْ كِی مَدِّ لَیْنِ كِی
 جَاوَزْ دِیْرُكِرْ مُخْتَلَفٌ فِیْهِ اَوَّلُ دِیْجُونْ وَاَمَّا بُونُكْ مَرْتَبَه سِی
 اَوَّلُ دِیْرُكِرْ قَحْنُ بُونْدَه سَبَبٌ مَدَّ سَكُونٌ لَا زَمْرٌ اَوَّلُسَه
 اِیْ كِی وَجَه جَاوَزْ اَوَّلُورْ طُولُ تَوْسَطُ مِثَالِی كِه لَیْ عَصْر
 وَحَمْرٌ عَسَقٌ قَوْلُ شَرِیْفُ لَرْنَدَه وَاقِعٌ اَوَّلَانْ عَیْنُ لَفْظِی كِی
 وَاَكْرُ سَكُونٌ عَارِضٌ اَوَّلُسَه مَدِّ عَارِضٌ كِی دِیْرُكِرْ اَوَّلُ دِیْرُكِرْ یَاكِدْ
 وَجَه جَاوَزْ اَوَّلُورْ مِثَالِی مُقَدَّمْ ذِكْرُ اَوَّلُ اَن مِثَالُ لَرْنَدَه كِی

بَابُ تَهْوِیْنٍ وَنَوْنٍ سَاكِرْ

تَهْوِیْنٌ اِیْ كِی اَوُسْتُونَه وَاِیْ كِی اَسِرَه یَه وَاِیْ كِی اَوْرَه یَه دِیْرُكِرْ
 وَاَمَّا نَوْنٌ سَاكِرْ جَزْمِی نُونَه دِیْرُكِرْ

بَابُ اِخْفَا

حَرْفٌ اِخْفَا اَوْنُ لَشْ حَرْفُ دِیْرُكِرْ بُوْبَیْتِیْكَ اَوَّلُ كِی حَرْفُ لَرْنَدَه
 (صِفٌ ذَا شَا جَوْهٌ شَخْصٌ قَدَسَا كَرَمَا ضَع ظَالِمًا رَدُّ تَقَادُمُ

هَسْ دِیْ حَرْفِ حَرَكَه اِیْلَه
 نَطَقْ اَوَّلُ دِیْرُكِرْ مَخْدَرَجَه
 اَرَالِیْ قَالُوْبُ نَفْسِیْكَ جَاوَزْ
 اَوَّلُسَه دِیْرُكِرْ قَوْلِیْ بُوْبَیْتِیْكَ
 اَوَّلُسَه نَفْسُكَ سَكْتٌ وَاَمَّا
 قَحْنُ دِیْرُكِرْ شَدْنَدِیْرْ
 ضِدَانْ دِیْرُكِرْ اِنْسَاكِنْ
 شَدْنَدِیْرْ دِیْ حَرْفِ اِنْسَاكِنْ
 اِیْلَه نَطَقْ اَوَّلُ دِیْرُكِرْ مَخْدَرَجَه
 اَضْلَا قَامَتَه دِیْرُكِرْ
 اَوَّلُ دِیْرُكِرْ قَوْلِیْ بُوْبَیْتِیْكَ
 اَوَّلُ دِیْرُكِرْ قَوْلِیْ بُوْبَیْتِیْكَ

اَوَّلُ دِیْرُكِرْ قَوْلِیْ بُوْبَیْتِیْكَ
 اَوَّلُ دِیْرُكِرْ قَوْلِیْ بُوْبَیْتِیْكَ
 اَوَّلُ دِیْرُكِرْ قَوْلِیْ بُوْبَیْتِیْكَ
 اَوَّلُ دِیْرُكِرْ قَوْلِیْ بُوْبَیْتِیْكَ

[illegible]

مَلَا فَرَى ۖ فَجَنَّتْ بَيْنَ وَيَا نُونَ سَاكِنَ بُوَاوُنَ بَشَرَ فَرَدَنَ
بِرِينَهُ اَوْغَرَا سَهَ اِخْفَا اُولُوْرُمِثَالِ غَنِيْ كَرِيْمُ وَفَتَحَ قُرْبِ
عَنْ صَلَاتِهِمْ كِي ۖ تَعْرِفِيْ اِلْخِفَاءَ حَالَةِ يَزِيْنِ اِلْاِظْهَارِ
وَالَاِذْ غَامَ عَارِيَّةٌ ۖ عَنْ الشَّدِيدِ مَعَ بَقَاءِ الْغُنَّةِ ۖ

باب اِظْهَارِ

حَرْفِ اِظْهَارِ الَّتِي حَرْفُ ذِكْرِ بُؤَا سَاءَ شَرِيفُهُ لِرَكَ اَوَّلُ كِي
حَرْفُ لِرِدْرِ اَللّٰهُ حَتَّى خَالِقُ عَدَلٌ عَنِّي هَادِيًا ۞ فَعَنْ
تَبَوُّنَ وَيَا نُونٍ سَاكِنَ بُؤَا الَّتِي حَرْفُ دَنْ يَرْبِيَتْهُ اَوْ غَرَّاسَهُ
اِظْهَارِ اَوْ لَوْزَمِنَا لِي غَفُورٌ حَلِيمٌ مَنْ اَمِنْ مِنْ خَوْفٍ كَبِي ۞
تَعْرِيفِي الْاِظْهَارُ هُوَ الْاِنْفِصَالُ تَبَاعُدًا بَيْنَ الْحَرْفَيْنِ ۞

کتاب اِفْلَاق

حَرْفِ اِقْلَابٍ بَادِرِ قِجْنِ تَبَوُّينَ وَيَا نُؤُنِ سَاكِنَ بَايَةِ
اَوْ غَرَّاسَهُ اِقْلَابٍ اَوْ لَوْزْمِنَا لِي سَمِيعٌ بَصِيرٌ مِنْ بَعْدِ لَيْتَبَدَنَ
كَبِيٍّ تَعْرِيفِي اَلَا اِقْلَابُ هُوَ قَلْبُ النُّورِ السَّائِكَةِ
اَوِ الشُّوْنِ مِمَّا خَالِصًا وَاخْفَاوْهَا عِنْدَ الْبَاءِ بَعْنَةً •
وَدَخِيَ غُنَّةً نِيَهَ دِيرُ لَرُ كَكَزْدَنَ كَلَنَ صَوْتَهُ دِيرُ لَرُ
تَعْرِيفِي هِيَ صَوْتُ يَخْرُجُ عَنِ الْخَيْشُومِ •

خرفای بویید
ویر استیغال ورا استی
خرف طوق اولند فاه دبل شایغی
خرف ستمده و مشو و اوست
حک که بایینه رفیع اولما مقه
طایق بایینه رفیع اولما مقه
خرفای بویید و اوست
عینک ستمده و مشو و اوست
ضدان ویر اطا قذر اطا قذر

[illegible][illegible]

И още бейниййе. Бейниййе се нарича: При изговаряне на буквата гласът нито се задържа изцяло, нито се пропуска изцяло. Буквите на бейниййе са لِنْ عُمْرُ . Това са противоположни свойства. (Шидде и рах̣а̣йе са противоположни, а бейниййе се намира между тях двете.)

И още истиа'ля̣. Истиа'ля̣ се нарича: При изговаряне на буквата дъното на езика се вдига нагоре към небцето. Буквите на истиа'ля̣ са

Когато тен̣уй̣н или нун̣ са̣кине срещнат една от тези петнадесет букви се получава их̣фа̣'. Например: غَنِيٌّ كَرِيمٌ، فَتَحٌ قَرِيبٌ، عَنْ صَلَواتِهِمْ . Определение: их̣фа̣' е положение между из̣ха̣р и ид̣га̣м, без да се прави шедде, със запазване на гунна.

Раздел из̣ха̣р

Буквите на из̣ха̣р са шест и те са първите букви на тези свещени думи: اَللّٰهُ حَيٌّ خَالِقٌ عَدْلٌ غَنِيٌّ هَادِيًا . Когато тен̣уй̣н или нун̣ са̣кине срещнат една от тези шест букви се получава из̣ха̣р. Например: مِنْ خَوْفٍ، مَنْ ءَاثَنٍ، غَفُورٌ حَلِيمٌ . Определение: из̣ха̣р е отделяне, раздалечаване между две букви.

Раздел ик̣ля̣б

Буквата на ик̣ля̣б е ب . Когато тен̣уй̣н или нун̣ са̣кине срещнат буквата ب се получава ик̣ля̣б. Например: سَمِيْعٌ بَصِيْرٌ، مِنْ بَعْدٍ، لَيْزِبَذَرٌ . Ик̣ля̣б означава превръщане на нун̣ са̣кине или тен̣уй̣н в чист م , който се чете с их̣фа̣' и запазване на гунна, когато ги следва буквата ب . Какво е гунна? Гунна е гласът, който излиза от носната кухина.

خَصَّ صَغُطٍ قَطْ .

И още истиф̣ал̣. Истиф̣ал̣ се нарича: При изговаряне на буквата дъното на езика спада към долната челюст и не се издига към небцето. Буквите на истиф̣ал̣ са اُنْشُرُ حَدِيْثٍ عِلْمِكَ سَوْفَ تَجْهَرُ بِذَا .

Те двете са **9** противоположни.

И още ит̣ба̣к̣. Ит̣ба̣к̣ се нарича: При изговаряне на буквата езикът се подлага към небцето. Буквите на ит̣ба̣к̣ са ص ض ط ظ .

И още инфита̣х̣. Инфита̣х̣ се нарича: При изговаряне на буквата езикът и небцето се отделят

едно от друго, като въздухът излиза от пространството между тях.

Буквите на инфита̣х̣ са

مَنْ اَخَذَ وَجَدَ سَعَةً فَزَيَّ حَقَّقَ لَهُ شَرْبٌ عَيْثُ . Те двете са противоположни.

И още калкале. Калкале се нарича: При събиране на качествата шидде и джехр се чува ударение в мястото на буквата. И още получава се разтърсване в мястото й. Заради силния удар на мястото й се получава допълнителен силен, ясен звук. Калкале има само в положение на сукун. Буквите на калкале са

فُظُبْ جَدٍ .

И още сафир. Сафир се нарича: При изговаряне на буквата се чува звук, подобен на свирене. Буквите на сафир са ص س ز .

И още текра̄р. Текра̄р има само при буквата ر . Текра̄р се нарича подхлъзване или треперене на езика при

10 нейното изговаряне, от което трябва да се предпазваме при четене.

И още инхира̄ф. Инхира̄ф се нарича отклоняване на гласа от върха на езика към страните му при изговаряне на буквата ل .

И още тефешӣй.

Тефешӣй се нарича разпръскване на въздух между езика и небцето при изговаряне на буквата ش докато стигне мястото на буквата ظ .

Раздел идг̣ам ме'ал гунна

Буквите на идг̣ам с гунна са четири: يَمْنُو . Когато тен̄уй̄н или нун̄ са̄кине срещне една от тези четири букви се получава идг̣ам с гунна. Например: فَضْلًا مِنَ اللَّهِ، خَيْرٌ يَرَهُ، وَمَنْ يَعْمَلْ .

А ако нун̄ са̄кине и و се намират в една и съща дума, при това положение става изхар̄:

بُنْيَا، قُنُوَا، صُنُوَا، الدُّنْيَا .

Раздел идг̣ам биля̄ гунна

Буквите на идг̣ам без гунна са две: لَر . Когато тен̄уй̄н или нун̄ са̄кине срещнат една от тези две букви става идг̣ам без гунна. Например:

غَفُورٌ رَحِيمٌ، هُدًى لِّلْمُتَّقِينَ، مِنْ رَبِّهِمْ .

Раздел идг̣ам мислейн

Когато след буква със сукун следва същата буква се получава идг̣ам мислейн. Например:

ءَاوُوا وَنَصَرُوا، أَنْ اَصْرَبْ بِعَصَاكَ، فَمَا رَاحَتْ تَجَارُهُمْ .

Мислейн означава две букви от едно място на изговаряне (мехрадж) и с еднакви свойства (сифат). А когато нун̄ са̄кине срещне ب се получават едновременно идг̣ам мислейн и идг̣ам с гунна. Например: وَمَنْ نُعَمِّرْهُ، مِنْ نَارٍ .

همکند ز رنگ بر رای مخصوصید
 بطقی و قشای لسانک
 سر سپید لکن رای با قف
 غایت ابله
 باین کینه غایت رای
 خیز از ادب ز کز
 بزاریدن صاف می رجو
 قشید ز قشای
 ز قشای اولند قشای
 ز قشای اولند قشای

حَالِي وَارْدِزِمِيمِ سَاكِنِ مِيمِه اَوْ غَرَا سَه اِدْ غَامِ مِثَالِي
 مَعَ الْغَنَّةِ اُولُوْرْ مِثَالِي عَلَيْهِ مُوَصَّدَةُ اطْعَمَهُمْ
 مِنْ جُوعِ كِي * مِيمِ سَاكِنِ بَايَه اَوْ غَرَا سَه اِخْفَا
 اُولُوْرْ مِثَالِي اِنْ رَبَّهُمْ بِهِمْ تَرْمِيهِمْ بِحَارَةِ كِي *
 مِيمِ سَاكِنِ مِيمِه اَيْلَه بَايَكْ غَيْرِي حُرُوفَه اَوْ غَرَا سَه
 اِظْهَارِ اُولُوْرْ مِثَالِي هُوْ فِيهِ لَكُمُ دِيْنُ كُمُ كِي *

بَابُ اِدْ غَامِ مُتَجَانِسِيْنِ

فَجَنْ مَخْرَجْلَرِي زِرْ اُولُوْبْ صِفْتَلَرِي بَشَقَه اُولَانْ حَرْفَلَرِ
 زِرْ بَرِيْنَه اَوْ غَرَا سَه اِدْ غَامِ مُتَجَانِسِيْنِ اُولُوْرْ * اَمَّا بُوْنُكْ
 حَرْفَلَرِي اَوْجْ مَخْرَجْلَرِي دِرْ بَرِي طَا دَا لْ تَا مَخْرَجْلَرِي مِثَالِي
 لَنْ بَسَطَتْ وَقَالَتْ طَائِفَةٌ اَنْقَلْتُ دَعَا لَلَّهِ مَا عَبَدْتُ
 كِي * وَبَرِي طَا دَا لْ تَا مَخْرَجْلَرِي مِثَالِي اِذْ ظَلَمُوا اَيْلَهْتْ
 ذَلِكْ كِي * وَبَرِي بَا مِيمِ مَخْرَجْلَرِي مِثَالِي يَا بُحَارِكْ مَعْنَا
 كِي * تَعْرِيفِي مَا اَتَّخَذَ اَخْرَجَا وَاخْتَلَفَا صِفَةً *

بَابُ اِدْ غَامِ مُتَقَارِبِيْنِ

فَجَنْ مَخْرَجْلَرِي وَبَا صِفْتَلَرِي يَحْيِيْلُخِي اُولَانْ حَرْفَلَرِي بَرِيْنَه
 اَوْ غَرَا سَه اِدْ غَامِ مُتَقَارِبِيْنِ اُولُوْرْ اَمَّا بُوْنُكْ حَرْفَلَرِي

فَجَنْ مَخْرَجْلَرِي وَبَا صِفْتَلَرِي يَحْيِيْلُخِي اُولَانْ حَرْفَلَرِي بَرِيْنَه
 اَوْ غَرَا سَه اِدْ غَامِ مُتَقَارِبِيْنِ اُولُوْرْ اَمَّا بُوْنُكْ حَرْفَلَرِي

فَجَنْ مَخْرَجْلَرِي وَبَا صِفْتَلَرِي يَحْيِيْلُخِي اُولَانْ حَرْفَلَرِي بَرِيْنَه
 اَوْ غَرَا سَه اِدْ غَامِ مُتَقَارِبِيْنِ اُولُوْرْ اَمَّا بُوْنُكْ حَرْفَلَرِي

فَجَنْ مَخْرَجْلَرِي وَبَا صِفْتَلَرِي يَحْيِيْلُخِي اُولَانْ حَرْفَلَرِي بَرِيْنَه
 اَوْ غَرَا سَه اِدْ غَامِ مُتَقَارِبِيْنِ اُولُوْرْ اَمَّا بُوْنُكْ حَرْفَلَرِي

فَجَنْ مَخْرَجْلَرِي وَبَا صِفْتَلَرِي يَحْيِيْلُخِي اُولَانْ حَرْفَلَرِي بَرِيْنَه
 اَوْ غَرَا سَه اِدْ غَامِ مُتَقَارِبِيْنِ اُولُوْرْ اَمَّا بُوْنُكْ حَرْفَلَرِي

И още гунна. Гунна е глас, който излиза от носната кухина. Гунна има само при ن и م.

И другият вид са сифат ‘арида’ (непостоянни свойства). Те са единадесет.

Тефхѝм. Тефхѝм се казва на буква, когато се чете дебело, а те са

единадесет: буквите на истиа‘ля’, буквите

ل и ر, когато са

налице условията за

удебеляване и

буквите ا и و за

удължаване (, когато са

след буква на тефхѝм). А

буквите на истиа‘ля’

се удебеляват винаги.

И още теркѝк.

Теркѝк се казва на

буква, когато се чете

тънко, а те са буквите

на истифал,

включително ل и

ر, при които не **11**

са налице

условията за

удебеляване и

буквите ا и و за

удължаване (, когато са

след буква на теркѝк).

Изтъняването при

буквите на теркѝк е

задължително.

И още идгѝм. Идгѝм

означава вкарване

(сливане) на първата

от две букви мислейн,

мутеджѝнисейн или

мутақѝрибейн във

втората.

И още ихфа. Ихфа означава положение между идгѝм и изхар, без шедде (без удвояване) в него.

Мѝм сѝкине или мѝм със сукун има три положения. Когато мѝм сѝкине срещне буквата م се получава идгѝм мислейн с гунна. Например: أَطْعَمَهُمْ مِنْ جُوعٍ، عَلَيْهِمْ مَوْصَدَةٌ. Когато мѝм сѝкине срещне буквата ب се получава ихфа. Например: إِنَّ رَبَّهُمْ بِهِمْ، تَرْمِيهِمْ بِجِجَارَةٍ. А когато мѝм сѝкине срещне всички останали букви освен م и ب се получава изхар. Например: هُمُ فِيهِ، لَكُمْ دِينُكُمْ.

Раздел идгѝм мутеджѝнисейн

Когато се срещнат две букви от едно място (мехрадж) и различни свойства (сифат), от които първата сѝкине, а втората с харака се получава идгѝм мутеджѝнисейн. Тези букви се намират на три места. Първото място е ط د ت. Например: لَئِنْ بَسَطْتَ، وَقَالَتْ طَائِفَةٌ، أَثْقَلَتْ دَعَاؤَا اللَّه، مَا عَبَدْتُمْ. Второто място е ظ ذ ث. Например: إِذْ ظَلَمُوا،. А третото място е م ب. Например: يَا بَنِيَّ ارْكَبْ مَعَنَا. Мутеджѝнисейн означава две букви от едно място (мехрадж) с различни свойства (сифат).

Раздел идгѝм мутеқѝрибейн

Когато се срещнат две букви от близки места (мехрадж) или със сходни свойства (сифат),

И още изх̣ār. Изх̣ār означава изговаряне на буквите поотделно от техните места (без да се смесват).

И още икля̣б. Икля̣б означава пълно превръщане на нун сакин или тенуйн в м с ихфа̣' и гунна преди буквата б.

И още медд. Медд означава протягане и удължаване на гласа при буквите на медд.

И още ѓакф. ѓакф означава спиране на гласа и въздуха (с поемане на дъх. ѓасл е противоположното му – четене без спиране).

И още секте. Секте означава спиране при четене, без поемане на дъх.

И още сукун (или сакине). Сукун се нарича буква без харака (огласовка).

12 И още харака (или огласовка). Тя е противоположното на сукун.

(Допълнения)

Известно е, че ихфа̣' на буквата м не значи, че мястото ѝ, когато срещне буквата б изчезва напълно, а че устните не се притискат силно една към друга, и така се прикрива нейното изговаряне. По същия начин е изговарянето при икля̣б.

И още времетраенето при ихфа̣' и при шедде е по-малко от две букви и повече от една. Разбери това!

от които първата сакине, а втората с харака се получава идг̣ām мутеқ̣āрибейн. Тези букви се намират в следните групи. Първо буквите ل ر. Например: قُلْ رَبِّ، بَلْ رَفَعَهُ اللَّهُ.

Второ буквите ك ق. Например: أَلَمْ تَخْلُقْكُمْ. Мутеқ̣āрибейн означава две букви от близки места (мехрадж) или със сходни свойства (сифāt).

Раздел идг̣ām шемси̣

Буквите на идг̣ām шемси̣ са четиринадесет и те са първите букви от този стих:

تُبُّ تُرْدُ ذُنْبًا رَهَى زِدْ سُمْعَةً شَرُّ صَدْرَ ضَيْفٍ طَابَ ظَنُّ لَهُ نَعْمُ. Когато буквата ل от определителния член ال, която се нарича "лям теа'риф" срещне една от тези четиринадесет букви се получава идг̣ām шемси̣. Ако тази буква е و става идг̣ām шемси̣ с гунна, а при всички останали букви този идг̣ām е без гунна. Например: وَالنَّاسِ، وَالشَّمْسِ، وَالتِّينِ.

Раздел изх̣ār қамери̣

Буквите на изх̣ār қамери̣ са четиринадесет: أُبْغِ حَبْكَ وَخَفْ عَقِيمَهُ. Когато лям теа'риф срещне една от тези четиринадесет букви се получава изх̣ār қамери̣. Например: وَالْعَصْرِ، وَالْفَجْرِ، وَالْقَمَرِ.

Раздел қалқале

И още при спиране без *раўм*, при дума на която последната буква е ر , предпоследната буква е една от седемте букви на *истиа'ля'* със *сукун*, а буквата преди тях двете е огласована с *кесра* се позволява *тефх̣им* и *терк̣ик̣*. Тези думи са

مِنْ مَضْرٍ وَعَيْنَ الْقَطْرِ

А правилото при буквата ل от името на *Аллах*, когато преди него се намира *фетха* без *имале* или *дамма* е задължително да се чете дебело. Ако преди него се намира *фетха* с *имале* е позволено дебело и тънко четене. И ако преди него е *кесра* е задължително да се чете тънко.

Известно е, че **13** ако буквата след

дам̣ир е *сакине*, независимо дали буквата преди него е с

харака
كُرْسِيُّهُ السَّمُوتِ
или със *сукун*

بِمَا عَاهَدَ عَلَيْهِ اللَّهُ
فَارَلَهُ الْأَيَّةُ

той не се удължава при всички четци. И още ако върху *дам̣ир* има *сукун* или ако спираме на *дам̣ир* с

раўм, при всички тези положения удължаването отпада
مِنْهُ، وَاجْتَبَلَهُ

Буквите на *калкале* са пет и те са قُطِبُ جَدٍ . Когато някоя от тези пет букви е *сакине*, независимо дали се намира в средата или края на думата се получава *калкале*. Например: يَدْخُلُونَ، أَحَدٌ، بِالْحَقِّ . Езиковото значение на *калкале* е възбуждане, колебание, раздвижване. А като термин означава разтърсване в мястото на буквата, при което се чува силно ударение.

Раздел положения на буквата ر

Когато буквата ر е с *фетха* или *дамма* се чете дебело. Например نَصْرُ اللَّهِ، الرَّحْمَنُ، الرَّحِيمُ. А когато е с *кесра* се чете тънко. Например بِالرِّبِّ . Когато е *сакине* след буква с *фетха* или *дамма* се чете дебело: وَأَنْخَرُ، بِالنَّذْرِ، مَنْ شَكَرَ. А когато е *сакине* след буква с *кесра* се чете тънко. Например: وَاسْتَغْفِرُهُ، وَاصْطَبِرْ. И когато ر е *сакине* и я следва една от буквите на *истиа'ля'* (а те са خُصَّ ضَغْطُ قُظْ) в същата дума се чете дебело. Например: قِرْطَاسٍ، مِرْصَادًا، فِرْقَةٍ. Но ако буквата на *истиа'ля'* е огласована с *кесра* е позволено и тънко и дебело четене. Например كُلُّ فِرْقٍ . И още, когато ر е *сакине*, а буквата преди нея е с *кесра* 'арида (т.е. ако ر се намира след свързваща *хамза*) се чете дебело.

Известно е, че *тену́йнът* от думата *عَوَجًا* се превръща в *елиф*, върху който се прави *секте*. *Секте* също се прави и върху *елифа* от думата *بَلْ رَانَ*, върху *ب* от думата *مَنْ رَاقٍ*, и *ل* от думата *لَمْ يَرْقِدْنَا*.

Например: *لَمَنْ ارْتَفَى، ارْجِعِي*. И още, когато *ر* е *с̄акине* и буквата преди нея също е *с̄акине* последната не с взема под внимание, а се гледа буквата преди тях двете. Ако тя е *фетха* или *дамма* *ر* се чете дебело. Например:

بِالصَّبْرِ، مِنْ كُلِّ أَمْرِ، فِي الصُّدُورِ. И ако тя е *кесра* се чете тънко. Например: *بَصِيرٌ، قَدِيرٌ*. И още, ако *ر* е *с̄акине* и се намира след *ي*, която е *харф мин*, се чете тънко. Например: *خَيْرٌ، سَيْرٌ*.

Раздел *лефзатулма̄х*

Когато буквата преди името на *Алма̄х* е огласована с *фетха* или *дамма* се чете дебело. Например: *هُوَ اللهُ، نَصْرُ اللهِ*. А ако е огласована с *кесра* се чете тънко. Например: *بِاللهِ، وَلِلهِ*.

Раздел *дамӣр*

(*Дамӣр* е буквата *ه*, която се прикрепя към края на думите и е огласована с *дамма* или *кесра*.) Когато буквата преди *дамӣр* е огласована, *дамӣр* се удължава. Например: *وَلَهُ، إِنَّهُ، بِهِ*. Обаче буквата *ه* от думите *لَمْ يَنْفَقْهُ* и *لَمْ يَنْتَهُ* не се удължава, тъй като тя не е *дамӣр*, защото е част от корена на тези думи. А когато буквата преди *дамӣр* е *с̄акине*, *дамӣр* не се удължава. Например: *عَلَيْهِ، إِلَيْهِ، فِيهِ*,

Известно е, че

الْبَقَرَةُ е в сура *البَقَرَةُ*,
الْأَنْعَامُ е в сура *الْأَنْعَامُ*,

14

الْقَارِعَةُ е в сура *الْقَارِعَةُ*,
а останалите думи (със *секте*) са от сура *الحَاقَّةُ*.

Известно е, че

الْكَهْفُ е в сура *الْكَهْفُ*,
السَّيِّئَاتِ са в сура *الْأَخْزَابِ*,
السَّلَاسِلِ и *قَوَارِيرَا* са в сура *الْإِنْسَانِ*.

جائز اولور مثالی کل فرقی کی * و دخی راساکن اولوب
ماقبلک کسره سی عارض اولسه اولزمانینه قالین اوقوز
مثالی ارجعی لمن ارتضی کی * و دخی راساکن اولوب ماقبل دخی
ساکن اولسه ساکنه اعتبار اولکناز ماقبلنه اعتبار اولنور
اگر ماقبل مفتوح و یا مضموم اولسه قالین اوقوز مثالی بالصبر
من کل امر فی الصدور کی * و اگر مکسور اولسه ایجه
اوقوز مثالی بصیر قدیر کی * و دخی راساکن اولوب ماقبل
حرف لین اولسه اولزمان دخی ایجه اوقوز مثالی خیر سیر کی *

بَابُ لَفْظَةِ اللَّهِ

قَدْ جَاءَ لَكُمْ الْبَيِّنَاتُ وَأُولَئِكَ هُمُ الْمُفْلِكُونَ
وَأُولَئِكَ هُمُ الْمُفْلِكُونَ

باب الضمير

فَجَنِّبْكُمْ مَا قَبْلِي مُتَحَرِّكًا أَوْ لَسَةً مَدَاوُلُورًا مِثَالِي إِنَّهُ بِوَلَدِي
رَبِّي ۖ أَمَا لَمْ يَنْتَهَ وَمَا نَفَقَهُ مَدَاوُلُورًا زِيرًا ضَمِيرًا فَرَكْلَدِرَ
نَفْسٍ كَلِمَةً دَنْدَرًا ۖ وَآكَرًا قَبْلِي سَاكِنًا أَوْ لَسَةً قَصْرًا أَوْ لُورًا مِثَالِي
عَلَيْهِ إِلَيْهِ فِيهِ رَبِّي ۖ أَمَا سُورَةُ فِرْقَانَدَ فِيهِ مَهَانَا مَدَاوُلُورًا ۖ

سورة بقره در افتد
معلوم اوله که در سوره
اوزبینه در افتاده و
اوزبینه من دخی الف
اوزبینه و الف و زبینه
سکه و الف و زبینه
عوجاده نو

سُورَةُ النَّمْلِ ذِرْ مَا هِيَ
سُورَةُ الْفَاعِلَةِ ذِرْ مَا فِيهَا
سُورَةُ الْحَاقَّةِ ذِرْ
مَعْلُومٌ ذِرْ مَا فِيهَا
سُورَةُ الْكَافَّةِ ذِرْ
الرَّسُولُ ذِرْ مَا فِيهَا
الْأَرْبَعَةُ ذِرْ
الْأَرْبَعَةُ ذِرْ مَا فِيهَا

معلوم اوله که حفصه روایت حال و قفله

برینین بکلا و لیسند

الف لایق اولمشد

و صلیه الفسند و قفله

برینیکم و خانه استهدی

باب السکته

سکته قرآن عظیم الشانده درت یزده در بری سوره
 کهنه عوجا قیتا و بری سوره یس ده من مرقدا هندا
 و بری سوره قیامه ده و قیل من راق و بر سوره مطفین ده
 کلا بل زان تعریفی السکته قطع الصوت
 دون النفس معلوم اوله که هاء سکته ایله قرأت
 اولکان کلماتک حالت وصلکرنده یعنی لم یستنه و افته
 و کایه و حسابیه و مالیه و سلطانیه و ما ادریک
 ماهیه ده های اثبات ایدن قرأ ایچون برها ساکنه
 الحاق لازمدر حضرت عاصم جمیع مواضعه وصلند
 های اثبات ایلدی ائمه قرادن بعضیلر کتابیه
 حسابیه لفظلرینک عزیزه اثبات ایتدیلر
 اما وقف حالده هاء سکتلرک
 اثباتی متفق علیه در

کتاب التفسیر لعلی قفله

اولان آنادر بری لک
 هوالله در و بری الطغاری
 و بری ان سولار و بری
 السیلا در و بری سلاطین
 حفصه یرواند سلاطین
 لایم استکانا بله و قفله
 و بری اوکی قوا بریدر

معلوم اوله که روایت حفصه
 و زده سوره فضلده اولان
 یعنی لفظلرینک
 تهنید ایله یعنی هرگز
 هرگز بیکه و گریه و غم
 الفسند هاء اولان
 اولیه زو قرات ایچون
 هودده اولان ایچون

برینیکم و خانه استهدی
 و بری ان سولار و بری
 السیلا در و بری سلاطین
 حفصه یرواند سلاطین
 لایم استکانا بله و قفله
 و بری اوکی قوا بریدر

Известно е, че в риуайета Хафс елифа в края на седемте долупосочени думи се запазва (чете се) при ѓакф (спиране), а при ѓасл (свързване) не се чете. Те са местоимението за първо лице, единствено число اَنَا и още думите سَلَسَلَا، السَّيَّلَا، الرَّسُولَا، الظُّنُونَا، لَكِنَّا هُوَ اللهُ، като за думата سَلَسَلَا

с изключение на думата فِيهِ مَهَانًا, където дамир се удължава.

Раздел секте

В Кур'ан-и Азим има секте на четири места: В сура الْكَهْف при думите عَوَجًا قِيَمًا, в сура يَس при думите مِنْ مَرْقَدِنَا هَذَا, в сура الْقِيَامَةِ при думите وَقِيلَ مَنْ رَاقٍ и в сура الْمُطَفِّفِينَ при думите كَلَّا بَلْ رَانَ. Секте означава спиране на гласа, без поемане на въздух.

Завърши се!

*Написано от бедния раб,
ел-фақир Сюлейман Хилми,
Аллах да го помилва!*

буквата ا намираща се след ر се чете с имале, а самата ر се чете тънко.

има още един риуайет на Хафс за четене със сукун върху буквата ل при спиране и по същия начин за първата от двете думи قَوَارِيرًا .

Известно е, че в риуайета Хафс при думата اءْ اَعْجَمِيَّ от **15** сура فَصَلَتْ

втората хамза се чете с тесхил. Т.е. втората хамза се чете между хамза и фетха, подобно на ه . А думата مَجْرَاهَا от сура هُوْد се чете с имале кубра според кира'ета, т.е.

Завърши се!

